

Verslag tweede bezinningsavond Oase

keuze

Voor de tweede en derde generatie in de Oase is geloven en kerkgang in toenemende mate een bewuste keuze geworden. Sommigen hebben zelf een periode van vervreemding meegemaakt met betrekking tot de kerk. Vaak waren het bijzondere ervaringen op de jeugdvereniging, jeugddiensten of de christelijke koffiebar die hen bij het geloof en de kerk hebben bewaard. De derde generatie (25-) is overwegend in een samenleving opgegroeid, waarin geloof en kerk niet langer vanzelfsprekend zijn, maar ook niet bij voorbaat verdacht. Geloof en kerkgang zijn vandaag de dag acceptabele opties, persoonlijke keuzen. Maar dan wel keuzen waar je goede redenen voor wilt hebben. Die je aan jezelf en anderen moet kunnen uitleggen. Daarmee kent deze generatie een sterke vraag naar het nut en effect, de toegevoegde waarde van geloof en kerk voor je (gewone) leven.

inhoud

Waar de eerste generatie zegt dat de goede contacten en een warme onderlinge band hen bij de Oase houden, geeft vooral de tweede generatie aan dat zij op zoek is naar inhoud. Een open, warme, zoekende kerk is voor hen te weinig. Ze willen duidelijkheid en handvatten; 'geestelijk voedsel'. Ze verwachten in de kerk eerlijke en bruikbare antwoorden voor actuele levensvragen. Bovenal verwachten ze authenticiteit: de bringer van de boodschap moet samenvallen met zijn of haar boodschap. Op lange preken haken ze af, helemaal als die neerkomen op een herhaling (of zelfs een reeks herhalingen) van een Bijbelverhaal. Dat geldt ook voor dominees waarbij je je afvraagt of ze zelf wel geloven (of begrijpen) wat ze zeggen. Dit laatste wordt overigens gedeeld door een groep uit de eerste generatie.

liturgie

Waar een groot deel van de eerste generatie in de Oase hecht aan een herkenbare 'vaste' liturgie, daar verlangen de tweede en derde generatie naar meer variatie. Voor de eerste generatie is het 'ritueel' van de kerkdienst met vertrouwde liederen en gebruiken op zichzelf zingevend. Voor de tweede en derde generatie is dat veel minder het geval. Waar de eerste generatie de Oase ziet als een liturgisch goed ontwikkelde gemeente, daar haken (een deel van de) tweede generatie en bijna de volledige derde generatie af op diezelfde liturgie. Voor hen roepen de vele gebeden en andere vaste liturgische gebruiken vervreemding op. Zij willen meer variatie in viering, meer gebruik van beeld en muziek, meer interactieve momenten, meer actieve deelname.

gedogen?

De eerste generatie is in meerderheid welwillend ten aanzien van de jeugd en 'gedoopt' daarom een aantal jeugddiensten per jaar, maar 'het moeten er niet te veel worden'. De norm is de liturgie die wortelt in de jaren 70 van de vorige eeuw. Van de jeugd wordt impliciet verwacht dat zij zich daar uiteindelijk aan aanpast. Dit leidt tot een lastige dubbele boodschap naar de derde generatie: zij worden benoemd als de toekomst van de kerk. Maar op vorm en inhoud van die kerk en haar liturgie hebben zij maar weinig invloed. Soms lijkt de impliciete boodschap hier: aanpassen of vertrekken. Dat laatste is overigens iets waar vooral ook een deel van de tweede generatie over nadenkt, hoezeer ze de Oase ook als 'hun' gemeente zien. Uiteindelijk maken ze de afweging: "Vind ik hier de geestelijke voeding die ik nodig heb om met mijn kinderen als gelovigen in de wereld te staan?"